

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Ing. arch. J. K.,** zastoupena Mgr. Monikou Papugovou, advokátkou se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2008, čj. S-MHMP 327148/2007/OST/Hn/Ja, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 Ca 90/2008 – 92,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 Ca 90/2008 – 92, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala v květnu 1998 Úřad městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) o vydání stavebního povolení pro rekonstrukci rodinného domu v ulici Z. S. 47/383, P. 6 – B. Současně požádala o vydání povolení k odstranění stávajícího domu na této adrese. Stavební úřad vydal ve věci dvě zamítavá rozhodnutí, která byla pokaždé zrušena žalovaným a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. V průběhu řízení žalobkyně upřesnila projektovou dokumentaci stavby tak, že stavební úřad posoudil její žádost jako žádost o povolení nástavby a stavebních úprav domu.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2007, čj. MCP6 043699/2007, sp. zn. SZ MCP6 029321/2007/OV/Mai, stavební úřad řízení o žádosti zastavil, jelikož žalobkyně nedoplnila ve stanovené lhůtě projektovou dokumentaci v požadovaném rozsahu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl, neboť se v zásadě ztotožnil se závěrem stavebního úřadu.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Soud dospěl k závěru, že předložená dokumentace neposkytovala dostatek informací, které byly nezbytné pro posouzení návrhu stavebním úřadem. Dokumentace postrádala informaci o geologickém podloží. Pokud by stavební úřad vycházel z předložené dokumentace, která počítala s provedením geologického průzkumu až v průběhu provádění stavby, zbavil by se možnosti posoudit otázku nebezpečí nestabilního podloží. Stavební úřad musí mít možnost jednoznačně posoudit, jaký je skutečný stav podloží v místě stavby. Je třeba vzít v úvahu charakter stavby a zejména nestandardní podmínky v daném místě (objekt byl od 80. let neobyvatelný z důvodu havárie vody ve vedlejším domě, podloží může být vymleté). Nebylo-li možné provést hydrogeologický průzkum pomocí výkopových sond, měla žalobkyně předložit dokumentaci umožňující posoudit předmětnou otázku i bez provedení tohoto průzkumu. Takto koncentrovaná stavební dokumentace však předložena nebyla.

[4] Městský soud dále uvedl, že výzvy k doplnění dokumentace byly správně doručovány zástupkyni žalobkyně, neboť oznámení o odvolání plné moci bylo stavebnímu úřadu doručeno až dne 13. 6. 2007. Na závěr se soud zabýval i stanoviskem orgánu státní památkové péče a potvrdil, že žalovaný nemohl s ohledem na způsob označení dokumentace z vydaného stanoviska spolehlivě dovodit, k jaké verzi dokumentace bylo vydáno. Rozpor mezi označením dokumentace posuzované orgánem státní památkové péče a dokumentace předložené ve stavebním řízení jde k tíži žalobkyně. Samotná tato námitka však nemá dle soudu větší význam ve vztahu k výsledku správního řízení, neboť v této skutečnosti nespatřoval žalovaný důvod pro jeho zastavení.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka upozorňuje na to, že nástavba a stavební úpravy, které byly předmětem správního řízení, lze považovat za jednoduchou stavbu, která splňuje podmínky pro ohlášení dle § 104 nového stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb.). Dle přechodného ustanovení nového stavebního zákona [§ 190 odst. 3 písm. a)] se žádost o vydání stavebního povolení považuje za ohlášení podané ke dni 1. 1. 2007. Jelikož ve lhůtě 40 dnů ode dne, kdy nastala fikce ohlášení stavby, nedoručil stavební úřad stěžovatelce nesouhlas ani zákaz dle § 107 nového stavebního zákona, má se za to, že stavbu povolil. Městský soud však na danou věc aplikoval derogovaný starý stavební zákon (zákon č. 50/1976 Sb.), aniž se vypořádal s přechodnými ustanoveními nového stavebního zákona. Z rozsudku nelze zjistit, proč byl v době účinnosti nového stavebního

zákona na danou věc aplikován starý stavební zákon. Městský soud z důvodu aplikace nesprávného právního předpisu opomenul hodnotit skutečnosti rozhodné v této věci (marné uplynutí lhůty dle § 106 nového stavebního zákona).

[7] V doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 1. 2011 poukázala stěžovatelka na to, že statik Ing. Š. a společnost Stavební geologie, GEOTECHNIK, a. s. shodně konstatovali, že hydrogeologický průzkum nelze za stávajících podmínek provést. Vyhloubení kopané sondy je možné až po provedení demoličních prací nebo při otevření stavební jámy. Není pravda, že kdyby stavební úřad povolil stavbu před předložením hydrogeologického průzkumu, zbavil by se možnosti posuzovat otázku stability podloží. Stavební úřad totiž může zahrnout do stavebního povolení podmínky pro provedení stavby, např. prohlídka stavby stavebním úřadem, předložení vyjádření zpracovatele projektové dokumentace a geologického posudku. Stavební úřad tak má dle stěžovatelky dostatek nástrojů, s jejichž pomocí může i po započetí stavby požadovat po stavebníkovi dodání nutných průzkumů a nového statického posouzení. Jedná se o běžnou praxi v obdobných případech.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že základové poměry místa byly posouzeny detailně v geologické zprávě, která vychází ze 3 geologických průzkumů (část geologického průzkumu zhotoveného Pražským projektovým ústavem pro území Břevnov, mapy sond v ulici Za Strahovem, Nad Tejnkou s vyhodnocením, mapy území mezi ulicemi Šliková – Za Strahovem – Nad Tejnkou).

[9] Stěžovatelka se dále podrobně vyjadřuje k výtkám stavebního úřadu, které byly důvodem pro zastavení stavebního řízení – rozpor ve vyznačení výškových kót, nejasnost řešení zajištění stability zachovaných konstrukcí, absence řešení postupu po vybourání vnitřní stěny objektu a odstranění podlahy v prvním nadzemním podlaží, nejasný způsob pažení.

[10] Další námitku stěžovatelka směřuje proti závěru městského soudu, že přestavba domu č. p. X a domu č. p. X nejsou shodnými případy, a proto nelze aplikovat zásadu, aby při rozhodování nevznikaly nedůvodné rozdíly. Stěžovatelka argumentuje, že u obou těchto rodinných domů jde o přestavbu a nástavbu se zachováním konstrukcí jednoho nadzemního podlaží obvodových stěn. Obě stavby jsou do sebe zaklíněny, mají společnou hranici, takže rovněž velmi blízkou geografickou polohu. U obou staveb je původní zdivo smíšené – pálená cihla a opuka. Stavební úřad v případě vydání povolení k přestavbě a stavebním úpravám domu č. p. X nevyžadoval hydrogeologický průzkum, projektová dokumentace postrádá plán základu, v technických zprávách statika není žádná zmínka o zakládání, není doloženo žádné řešení podchycování a stability konstrukcí, není zde žádný popis pracovního postupu rozebírání stavby.

[11] Na závěr stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2011 uvedl, že námitka zpochybňující aplikaci správného právního předpisu městským soudem je nepřípustná. Stěžovatelka tuto námitku v žalobě neuplatnila, soud byl povinen přezkoumat rozhodnutí žalovaného jen v mezích uplatněných žalobních bodů. V posuzovaném případě se navíc nejednalo o stavbu, k jejímuž provedení postačí ohlášení, nýbrž o změnu stávající stavby, kterou má dojít k zásahu do nosných konstrukcí a ke změně jejího vzhledu. K provedení takové změny stavby je nezbytné stavební povolení.

[13] Ve vztahu k dalším kasačním námitkám žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje s posouzením městského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě.

[14] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti formálně nepodřadila konkrétní námitky zákonem stanoveným důvodům, pro něž lze kasační stížnost podat (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nicméně ustáleně judikuje, že kasační stížnost obstojí, pokud jsou z ní její důvody seznatelné v dostatečné míře konkrétnosti a odpovídají zákonným kasačním důvodům. Není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně (viz rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná též na www.nssoud.cz).

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností námitky, jíž stěžovatelka poukazuje na to, že městský soud měl aplikovat § 190 odst. 3 písm. a) nového stavebního zákona. Dle stěžovatelky bylo provádění stavby povoleno jejím ohlášením ve spojení s marným uplynutím lhůty pro doručení souhlasu stavebního úřadu, nebo zákazu provádět ohlášenou stavbu. Tuto námitku stěžovatelka poprvé uplatnila v kasační stížnosti, ačkoliv jí nic nebránilo v tom, aby tak učinila již v řízení před městským soudem. V takovém případě je kasační námitka nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[18] Soud nicméně musel dále uvážit, zda na daný případ není třeba vztáhnout právní názor rozšířeného senátu NSS vyjádřený v usnesení ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007 – 87 ve věci *Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO HQ)*. Dle něho soud ve správním soudnictví vždy, i bez námitky, zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že dle § 190 odst. 3 nového stavebního zákona se zahájená řízení dokončí dle předchozích právních předpisů, tj. dle starého stavebního zákona. Neshledal, že by byl naplněn § 190 odst. 3 písm. a) nového stavebního zákona, který se týká specifického případu, kdy je

vedeno stavební řízení o povolení stavby, pro jejíž provedení postačuje dle nové právní úpravy ohlášení stavby.

[19] Toto posouzení právní otázky stěžovatelka nenapadla žádným žalobním bodem. V žalobě neuvedla, že je na danou věc třeba aplikovat § 190 odst. 3 písm. a) nového stavebního zákona. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že na podmínky tohoto případu nelze vztáhnout právní názor rozšířeného senátu vyslovený ve věci *NATO HQ*. Předmětem kasační námitky totiž není tvrzení, že městský soud aplikoval zrušený, neúčinný právní předpis. Tímto tvrzením by se musel soud zabývat z moci úřední. Stěžovatelka kasační námitkou napadá výběr a interpretaci přechodného ustanovení nového stavebního zákona. Žalovaný a implicitně i městský soud (viz body [22] násl. níže) aplikovali na věc § 190 odst. 3 nového stavebního zákona. Stěžovatelka se domnívá, že skutkové okolnosti dané věci je třeba subsumovat pod výjimku danou písm. a) § 190 odst. 3 nového stavebního zákona. Sporným je tedy právní posouzení přechodných ustanovení nového stavebního zákona. Touto otázkou se však soud zabývá toliko v mezích žalobních bodů, nikoliv z moci úřední [viz usnesení ve věci *NATO HQ*, bod 16].

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitka zpochybňující aplikaci § 190 odst. 3 nového stavebního zákona, kterou stěžovatelka vznesla poprvé až v řízení o kasační stížnosti, je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Poté Nejvyšší správní soud přikročil k posouzení přípustných kasačních námitek. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.A.**], poté přihlédl k vadě řízení před městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.B.**].

IV.A.
Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů

IV.A.1
Aplikace přechodných ustanovení nového stavebního zákona

[22] Stěžovatelka vyčítá městskému soudu, že se nijak nevypořádává s aplikací přechodných ustanovení nového stavebního zákona. Z rozsudku prý nelze zjistit, proč byl na věc aplikován starý stavební zákon. Soud nijak nehodnotil skutečnosti rozhodné pro posouzení ohlášení stavby dle nového stavebního zákona (marné uplynutí lhůty dle § 106 stavebního zákona).

[23] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud se soud dostatečně nevypořádal s některým z uplatněných žalobních bodů (k tomu srov. především rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[24] Z obsahu soudního spisu plyne, že stěžovatelka v řízení před městským soudem žádným způsobem nezpochybnila aplikaci starého stavebního zákona na daný případ. Stejně tak netvrdila, že v návaznosti na přechodná ustanovení nového stavebního zákona

[§ 190 odst. 3 písm. a)] mělo být na dříve podanou žádost o vydání stavebního povolení nahlíženo jako na ohlášení stavby. Jedná se přitom v obou případech o posouzení právní otázky, jehož zákonností se mohou správní soudy zabývat tolika na základě řádně a včas uplatněného žalobního bodu [srov. v bodě [18] cit. usnesení *NATO HQ*, bod 16]. Stěžovatelka ovšem tyto námitky nevznesla v řízení před městským soudem, a to ani v náznaku. Soud proto nebyl oprávněn zabývat se těmito otázkami, jinak by vykročil z rozsahu své přezkumné činnosti. Nelze mu vytýkat, že se jimi ve svém rozsudku nezabýval.

[25] Městský soud na danou věc aplikoval nový stavební zákon, což je v souladu s názorem stěžovatelky; jeho přechodná ustanovení jej však odkázala zpět na starý stavební zákon. Platnost aplikovaného právního přepisu posuzuje soud vždy i bez námitky, přičemž není nutno, aby se o tom v rozsudku výslovně zmínil, leda by samotná tato otázka byla mezi stranami sporná nebo by ji soud samotný spornou shledal [viz usnesení ve věci *Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO HQ)*, bod 14]. Žádná z těchto alternativních podmínek však v řízení před městským soudem nenastala, a proto nebyl městský soud povinen výslovně odůvodnit, proč věc posuzoval dle starého stavebního zákona.

[26] Rozsudek městského soudu tedy není ze shora uvedeného důvodu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Námitka je nedůvodná.

IV.A.2
Nevypořádání žalobních bodů týkajících se úplnosti projektové dokumentace

[27] Nejvyšší správní soud musel i bez námitky přihlédnout k tomu, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, a to z jiného důvodu, než uvedla stěžovatelka v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[28] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že založení stavby nevychází ze skutečného stavu stavby a že v projektové dokumentaci nejsou základové konstrukce řešeny jednoznačně. Dále uvedl, že řešení stability konstrukcí při provádění prací je nedostatečné a formální. Stěžovatelka v žalobě na str. 9 formulovala zcela konkrétní žalobní body, jimiž napadala správnost obou výše uvedených závěrů žalovaného. Na podporu svého tvrzení, zpochybňujícího závěry žalovaného, parafrázovala relevantní pasáže statického řešení, které je součástí projektové dokumentace.

[29] Městský soud v odůvodnění rozsudku na tyto žalobní body nereagoval. V prvním odstavci na straně 5 rozsudku jsou výtky žalovaného obsažené v jeho rozhodnutí reprodukovány, soud k nim však poznamenal, že stěžovatelka tyto závěry v žalobě nenapadla, nereagovala na ně. Na závěr odstavce uvedl: *I tyto vady nepochybně odůvodňovaly zastavení řízení, s ohledem na absenci konkrétního žalobního tvrzení soud neměl důvod tyto závěry jakkoliv zpochybňovat*.

[30] Nejvyšší správní soud považuje citovanou větu, uzavírající předmětnou část odůvodnění rozsudku, za rozpornou. Městský soud na jedné straně aprobuje správnost závěrů žalovaného, nutno dodat že zcela paušálně, aniž by se zabýval argumentací

stěžovatelky obsaženou v žalobě; na druhé straně konstatuje, že stěžovatelka konkrétní žalobní tvrzení nevznesla. Z kontextu celého příslušného odstavce rozsudku plyne, že z pohledu městského soudu neuplatnila stěžovatelka žalobní bod, zpochybňující závěry žalovaného, kterým by se mohl soud zabývat.

[31] Z rozsudku není patrné, zda městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného z pohledu žalobních bodů, řádně uplatněných stěžovatelkou na str. 9 žaloby. Pokud se snad těmito žalobními body zabýval, pak jeho přezkumná činnost nenalezla dostatečný odraz v písemném vyhotovení rozsudku. Stěžovatelka poukázala na konkrétní pasáže projektové dokumentace. Městský soud se však s touto argumentací nevypořádal. Tím zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, k níž musel zdejší soud přihlédnout i bez námitky (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[32] Pro doplnění lze poukázat na to, že posuzování technické a projekční stránky textové a grafické části projektové dokumentace, včetně jejích vnitřních rozporů, je otázkou odbornou. Soudce, i kdyby snad měl odborné znalosti v oblasti projektování staveb, by nesměl tyto své znalosti použít a musel by si k posouzení námitky vyžádat stanovisko znalce. Podle § 127 odst. 1 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., má soud ustanovit znalce tehdy, pokud rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je zapotřebí odborných znalostí. Těmito odbornými znalostmi jsou jiné znalosti, než znalosti práva, jakož i jiné znalosti a zkušenosti než ty, které soudce získal výukou, výchovou a životní praxí (nález sp. zn. I. ÚS 2121/07 ze dne 2. 11. 2010, bod 17, přístupný na http://nalus.usoud.cz). Pouze tehdy, není-li třeba ke správnému porozumění a řešení dané otázky odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž postačuje, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost, není třeba znalce do řízení přibírat. Postavení soudu a správního úřadu se při posuzování otázek odborného rázu liší (viz rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2010, čj. 1 Afs 71/2009 – 113 ve věci *VRTAL s. r. o.*, bod 30).

[33] Jelikož je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný, nemohl se Nejvyšší správní soud věcně zabývat námitkami obsaženými v doplnění kasační stížnosti, kterými stěžovatelka napadá příslušné skutkové závěry žalovaného.

IV.A.3
Vypořádání žalobního bodu namítajícího porušení zásady předvídatelnosti

[34] Stěžovatelka v žalobě dále namítala, že správní orgány porušily § 2 odst. 4 správního řádu, neboť ve stavebním řízení ohledně rekonstrukce budovy č. p. X, která sousedí s budovou ve vlastnictví stěžovatelky, postupovaly odlišně.

[35] Městský soud v rozsudku uvedl, že zásada, aby při rozhodování nevznikaly nedůvodné rozdíly, se uplatní pouze při existenci skutkově shodných nebo podobných

případů. V daném případě se jednalo o stavební úpravy rozdílných nemovitostí, nepochybně v daných případech nebyla shodná ani projektová dokumentace. Otázka nezbytnosti provedení hydrogeologického průzkumu tak byla v obou řízeních řešena samostatně. Pro stěžovatelku jsou dle městského soudu relevantní pouze poměry jejího projektu, nikoliv projektu vztahujícího se k nemovitosti sousední.

[36] Nepochybně je možné souhlasit s městským soudem v tom, že pro posouzení žádosti stěžovatelky o vydání stavebního povolení jsou rozhodující stavebně-technické podmínky stávající budovy v jejím vlastnictví a projektu jejího stavebního záměru. Stěžovatelka se však může dovolávat zásady předvídatelnosti, označované též jako zásada legitimního očekávání, která je upravena v § 2 odst. 4 správní řád. Důsledné uplatňování této zásady ve správním řízení je zárukou před svévolným rozhodováním správního orgánu ve stejných či obdobných věcech a porušováním ústavního principu rovnosti v právech [srov. k tomu např. nález sp. zn. I. ÚS 98/04 ze dne 29. 6. 2005 (N 133/37 SbNU 675), část IV/e, *Restituční nároky rodu Salmů*].

[37] Stěžovatelka v žalobě uvedla, v čem spatřuje porušení této zásady ve srovnání s přístupem stavebního úřadu k řízení o dodatečném povolení stavby k budově č. p. X. Své tvrzení doložila námitkou, kterou podala v řízení o dodatečném povolení stavby, a rozhodnutím vydaným v tomto řízení. Městský soud lakonicky uvedl pouze to, že se jedná o *„stavební úpravy rozdílných nemovitostí, nepochybně v daných případech nebyla shodná ani projektová dokumentace“*. Nespecifikoval, na základě jakých důkazů dospěl k tomuto závěru. Ze soudního spisu nevyplývá, že by si byl například vyžádal spis stavebního úřadu k dodatečnému povolení stavby budovy č. p. X. Ostatně spojení, že v daných případech nebyla nepochybně shodná ani projektová dokumentace, svědčí o tom, že se městský soud namísto věcného posouzení příslušného žalobního bodu uchýlil ke spekulacím, které nemají oporu v provedeném dokazování.

[38] Pod nepřezkoumatelností rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů lze rozumět právě takovýto nedostatek skutkových důvodů. Typickými případy vad skutkových zjištění soudu jsou případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75). Z napadeného rozsudku není zřejmé, zda městský soud provedl k tomuto žalobnímu bodu nějaké dokazování. Z obsahu soudního spisu plyne, že svůj závěr o neaplikovatelnosti § 2 odst. 4 správního řádu na danou věc opřel o skutečnost v řízení nezjišťovanou.

[39] Rovněž v této části je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, k čemuž musel Nejvyšší správní soud přihlédnout i bez námitky (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

IV.B.
Vada řízení před městským soudem

[40] Stěžovatelka v kasační stížnosti napadá závěr městského soudu, že nepředložila dokumentaci umožňující dostatečně posoudit statické poměry stavby.

[41] Dokumentace stavby předložená stěžovatelkou ve správním řízení obsahuje technickou zprávu zpracovanou statikem Ing. Š. Z ní vyplývá, že základové poměry nebyly zjišťovány IGP (inženýrskogeologickým průzkumem). Předpokládá se min. únosnost základové půdy 200 kPa, bez vlivu podzemní vody. Nejpozději při výkopových pracích je třeba ověřit základové poměry geologem. Napětí v základové spáře nepřesáhne dle statického výpočtu 200 kPa.

[42] Na výzvu stavebního úřadu stěžovatelka uvedla, že inženýrskogeologický průzkum nelze v daném místě provést. Pozemek je totiž z 90% zastavěn, vjezdu geologické vrtné soupravy brání stávající budova. Výkopovou sondu taktéž není možné provést, neboť by zapříčinila zřícení horních částí domu. Dále doplnila, že statik Ing. Š. vycházel při zpracování statické části dokumentace z části geologického průzkumu Pražského projektového ústavu pro území Břevnova, geologického průzkumu „Schwarz – Hilský“ z roku 1968 pro území Břevnova a mapy sond a popisu sond číslo 15. Kopie těchto dokumentů byly předloženy stavebnímu úřadu. Významově shodné tvrzení je obsaženo i v žalobě.

[43] V odvolacím řízení předložila stěžovatelka vyjádření statika Ing. Š., v němž potvrdil, že základové poměry stavby určil dle shora uvedených podkladů dodaných stěžovatelkou a Geologické mapy území PPÚ, Kostelní 11, P7 s vyznačením únosnosti půdy. Dodal, že během výkopových prací budou prověřeny základové poměry stavby. Na základě toho buď bude potvrzeno vyprojektované řešení základových konstrukcí, nebo budou navrženy dílčí úpravy. Takový postup je dle statika zcela běžný při navrhování základových konstrukcí u staveb tohoto rozsahu. Stěžovatelka dále předložila vyjádření společnosti Stavební geologie GEOTECHNIKA a. s. V tomto vyjádření je uvedeno, že je nereálné provést klasický inženýrskogeologický průzkum pro rekonstrukci domu č. p. X, neboť celá parcela je v současné době zastavěna. Optimálním řešením pro zjištění základových poměrů v zájmovém území je vyhloubit kopanou sondu do úrovně dostatečně únosných hornin, nejlépe až na úroveň skalního podloží, a to po provedení demoličních prací nebo při otevření stavební jámy. Provedení kopané sondy je pro ověření základových poměrů vhodnější než realizace vrtané sondy, neboť interpretace výsledků je u kopané sondy přesnější.

[44] Městský soud k příslušnému žalobnímu bodu uvedl, že stěžovatelkou předložená dokumentace postrádala informaci o geologickém podloží, tedy neposkytovala dostatek informací, které byly nezbytné pro posouzení návrhu stavebním úřadem. Geologické studie, jež následně stěžovatelka předložila, jsou pouze částečné, resp. staršího data zpracování a v zásadě obecné, nevztahují se přímo k umístění posuzované stavby. Proto bylo namístě trvat na doplnění konkrétních informací o geologických poměrech v místě stavby, vztahujících se přímo ke stavbě samotné. Nebylo-li možné provést v předstihu hydrogeologický průzkum, měla dle městského soudu stěžovatelka předložit dokumentaci

umožňující věc z tohoto hlediska posoudit i bez provedení sond, a to prostřednictvím dostupných prostředků.

[45] Nejvyšší správní soud má po důkladném seznámení se s rozsudkem městského soudu a soudním spisem zato, že městský soud akceptoval tvrzení stěžovatelky, podle něhož nelze za stávajícího stavu provést inženýrskogeologický průzkum. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že posouzení, zda lze s ohledem na poměry určitého pozemku na něm provést inženýrskogeologický průzkum, je odbornou skutkovou otázkou (viz bod [32] shora). Pokud by tedy městský soud považoval za nezbytné provádět dokazování k tomuto tvrzení stěžovatelky, musel by si opatřit znalecký posudek.

[46] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že odůvodnění rozsudku městského soudu je vnitřně rozporné. Na jedné straně totiž městský soud akceptoval, že nelze provést inženýrskogeologický průzkum. Na druhé straně uvedl, že je nezbytné předložit aktuální informace týkající se geologického podloží místa, na němž se nachází budova č. p. X. Stěžovatelkou předložené výstupy geologických průzkumů provedené v minulosti v katastrálním území Břevnov považoval městský soud za nedostatečné. Stěžovatelka měla dle městského soudu předložit informace o geologickém podloží pozemku pod budovou č. p. X, ačkoliv provedení inženýrskogeologického průzkumu možné není. Žádný jiný konkrétní způsob, jakým mohly být tyto informace získány, městský soud neuvádí.

[47] Závěr o tom, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav (§ 3 správního řádu), je nepochybně otázkou právní, k jejímuž posouzení je povolán toliko soud, a to na podkladě skutkových okolností konkrétního případu. V daném případě, který je velmi specifický, je k posouzení této právní otázky třeba vycházet z odborných poznatků v oboru inženýrské geologie. Pouze znalec je schopen posoudit a uvést, jakými konkrétními způsoby je reálně možné opatřit si informace o geologickém podloží daného pozemku, a to i s ohledem na situaci v daném místě (zastavěnost pozemku). Znalec dále může posoudit, do jaké míry lze pro posouzení geologického podloží určitého místa vycházet z výstupů starších geologických průzkumů, které byly provedeny v relativně blízkém okolí daného místa. Není-li stanovisko znalce k odborným skutkovým otázkám součástí správního spisu, musí si jej opatřit soud postupem dle § 127 o. s. ř., užitým na základě § 64 s. ř. s.

[48] Teprve poté, co soud „načerpá“ od znalce v příslušném oboru odborné informace, může přistoupit k hodnocení právní otázky, zda stěžovatelkou předložená dokumentace a další listiny jsou dostatečné pro řádné zjištění skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu). Pouze v této situaci může soud spolehlivě posoudit, zda podklady, které měla stěžovatelka dle soudu předložit, vskutku reálně předloženy být mohly.

[49] V daném případě však městský soud takto nepostupoval a posoudil spornou právní otázku, aniž si procesně řádným způsobem opatřil odborné poznatky, bez nichž nelze právní otázku kvalifikovaně posoudit. Městský soud neměl po odborné stránce postaveno najisto, že lze geologické poměry pozemku pod budovou č. p. X posoudit v dostatečné míře ještě před odstraněním části stavby a že tedy tvrzení stěžovatelky, dle níž lze geologické poměry ověřit až po odstranění části stavby provedením hydrogeologického průzkumu, je nepravdivé. Nejvyšší správní soud spatřuje v postupu soudu vadu řízení,

která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a musel k ní proto přihlédnout i bez námitky § 109 odst. 3 s. ř. s.

[50] Důsledkem této vady řízení je i vnitřní rozpornost odůvodnění rozsudku městského soudu (viz bod [46] shora). Městský soud uvedl, že stěžovatelka měla doložit geologické poměry místa „jinými dostupnými prostředky“, aniž by sám měl postaveno najisto, zda existují nějaké jiné dostupné prostředky k prokázání geologických poměrů pozemku v rozsahu dostatečném pro posouzení statiky budovy č. p. X po rekonstrukci. Jinými slovy, soud se vůbec nepokusil zjistit, zda snad povinnost uložená stěžovatelce správními orgány nesměřuje k něčemu nemožnému. Odůvodnění rozsudku soudu se nemůže opírat o nepodložené spekulace. Zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení dle § 60 odst. 2 starého stavebního zákona může soud náležitě posoudit až poté, co si procesně řádným způsobem ujasní, zda lze po stěžovatelce žádat doplnění dokumentace ve vztahu ke geologickým poměrům staveniště.

V.
Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavřel, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a že městský soud zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku.

[52] Z obou těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil dle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[53] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu